

Kolobeh

To sedenie v škole ma už vôbec nebaví. A to nehovorím, že sa ešte len začal školský rok, dva mesiace za nami a ja mám pocit, že tu sedím a pozerám do blba už večnosť. Každý jeden deň je ako cez kopirák. Ráno vstanem, skoro zinfarktujem, keď sa vidím v zrkadle, dám sa ako tak dokopy, aby som vyzerala ako človek. Zhltnem raňajky a svojím slimačím tempom idem do školy. V škole presedím sedem hodín a idem domov. Každú jednu hodinu som duchom neprítomná, myslou niekde v oblakoch a moja myseľ sa zaoberá premýšľaním o veciach, ktoré sú ako nesplnené sny. V triede sa snažím držať čo najďalej od učiteľa, tváriť sa, že v miestnosti ani nie som a byť hlavne nenápadná. Škola ma akosi neberie. Očami hypnotizujem zvonček, aby už konečne zazvonil a zahlásil: „Koniec vyučovania.“. Moja hypnóza zabrala! Konečne som počula tú blaženú vetu.“. Svojím slimačím tempom idem ku skrinke. Obliekam sa, balím veci, šupnem si slúchadla a zapínam si Eda Sheerana. Jediná vec, čo sa na týchto stereotypných a jednostranných dňoch mení, je počasie a ročné obdobia.

Jeseň. Začiatok školy, preto začínam práve ňou. Toľko by sa dalo o nej rozprávať! Stromy sú farebnejšie. Cesty plné pestrého lístia. Ľudia! Ach, tí ľudia! Čím je jeseň krajšia, tým sú ľudia pochmurnejší, nervóznejší a ten ich „jesenný“ výraz v tvári! No niečo strašné, až pochmurne. Možno sa im niet čo čudovať.

Na jeseň sa vždy pozerám z dvoch strán. Z jedenej ukazuje svoju pestrosť, krásu a výnimočnosť. Z druhej stránky - kolobeh života. Zaujímavé však? Že sa na to tak pozerá -náštročné dievča.

Hmm, celkom deprimujúce. Nemyslíte? Je tam toho! Celá jeseň na mňa pôsobí depresívne. Nie pre zmeny počasia alebo cesty plné listov. Nie! Nie preto. Už dlhšiu dobu nad tým uvažujem. Čo mi tá jeseň tak veľmi pripomína. Odchod? Smrť? Možno áno. Žiaci z vyššieho ročníka o tom mali napísať úvahu. Každý poňal jeseň tým, že sa zameral na jej krásu, pocity, ktoré zanecháva, jej tvorivosť a hravosť s prírodou. Mne napadla druhá stránka, teda to, ako sa jeseň ukazuje mne.

Človek. Narodí sa, to predstavuje jar. Žije svoj život, užíva si každý jeden moment a každú spomienku si uchová v srdci. To podľa mňa predstavuje leto. Štúdium, lásky, šport, zábava... A potom? Potom je staroba. Odovzdávanie svojho života smrti (Bohu). To predstavuje jeseň. Všetka vaša krásu odchádza, opadáva a zanechá len na istý čas spomienky. Potom sa už stane len minulosťou. Vaša vnútorná krásu, vnímavosť a dokonalosť každého jedného ostáva. Ale obal odchádza na odpočinok. Tak ako stromy odchádzajú na odpočinok, idú si oddýchnuť, tak aj každý človek si musí „oddýchnuť“. Čas strávený na Zemi od svojho narodenia až po odchod.

Narodením sa z nás stáva živý tvor. Jeho príchod má svoj dôvod a aj poslanie. Tak ako stromy. Na jar zakvitnú, aby nám dali v ďalších mesiacoch svoje chutné plody. Zatiaľ ukazujú svoju krásu.

Narodí sa malé dieťa. Urobí svojím rodičom radosť každým jedným krokom. Myslím tým dobrým krikom. Tak ako stromy. Ich pestovateľ z nich má radosť, každým jedným dňom. Pretože vie, že to nevyjde nazmar. Detstvo to predstavuje jar. Každý jeden z nás sa narodil a má to svoj dôvod. Ja verím to, že aj moje narodenie má dôvod, pretože som tu vôbec nemala byť. Každý jeden strom má svoje poslanie ako človek. Dáva nám svoje chutné plody, no zo začiatku len krásu a výnimočnosť. Každý

človek je krásny, vnímavý, výnimočný a každý je niečím dokonalý. Takto by sa dala opísať jar. Ako začiatok niečoho veľmi dôležitého a výnimočného.

Leto. Užívame si, každý jeden moment, spoznáваме nových ľudí, a ostávajú nám krásne spomienky. Dospelosť, tak by sa dalo nazvať leto. Potom už len spomínáme, ako sme si ho celé užili, strávili ho s ľuďmi vášmu srdcu blízkymi. Ako sme strápnili, znemožnili ale pritom aj zmúdreli. Ako sme prežili najkrajšie dni vášho života. Niečo nečakané, úžasné sme spravili. Pomohli, možno prekvapili alebo ohúrili ľudí vo svojom okolí. Urobili vážne a dôležité rozhodnutia. Stratili, ale aj získali. Všetko, čo sme sa v „ jari“ naučili, sme teraz využívali naplno. Robili možno veci, ktoré by sme už viac neurobili, alebo ľutovali, že sme niečo neurobili, nepovedali. Azda sme aj urobili veci, za ktoré sa hanbíme, alebo naopak sme na seba hrdí. Celé leto sme si užívali, tancovali, milovali, robili šialené veci. Takto by sa dalo opísať leto. A dá sa prirovnať k dospelosti.

A napokon jeseň. Jedno z najkrajších ale aj najsmutnejších ročných období. To predstavuje jeseň. Všetka vaša krása odchádza, opadáva a zanechá len na istý čas spomienky. Potom sa už stane len minulosťou. Vaša vnútorná krása, vnímavosť a dokonalosť každého jedného ostáva. Ale obal odchádza na odpočinok. Tak ako stromy odchádzajú na odpočinok, idú si oddýchnuť, tak aj každý človek si musí „ oddýchnuť“. Čas strávený na Zemi od svojho narodenia až po odchod.

Jeseň- krása stromov odchádza. To hlavné, teda ich plody, nám dali a teraz si idú odpočinuť. Dať si „šľofíka“. Teraz sa už len pozeráme okolo seba. Ich krása nás obklopuje. Starí ľudia ? Čo by to bol za svet bez nich ? To je ako s ročným obdobím. Čo by to bola za zima bez jesene, bez prípravy na zimné počasie? Starí ľudia, nám odovzdávajú svoje spomienky, príbehy a ponaučenia. Zážitky a všetko, čo im ostalo a čo by nám radi ukázali, kým sú ešte tu. Radi by nám vyrozprávali o ich prvej láske, o žartíkoch, ktoré robili dospelým, o trapasoch , ktoré sa im stali. Odovzdávajú to deťom, pretože oni sú tí, ktorí sú na rade ďalej zveľaďovať tento svet. Ostanú po nich len spomienky. Nič viac. Oni si to dobre uvedomujú. Pretože všetko, čo urobili na tomto svete nie je večné. Ani oni. No múdrosť, skúsenosti, láska, to všetko ostáva, pretože to odovzdali v jeseni svojho života nastupujúcim generáciám .

A napokon prichádza zima. Už len tma, ktorá ostala po jari, lete, jeseni. Nič viac. Je to len príprava na ďalší rok- život. Všetko pekné musí skončiť, aby prišlo niečo ešte krajšie. A tak je to aj s ľuďmi. Musíme odchádzať, aby sme dali priestor aj iným, aby si vyskúšali túto jazdu. Treba dávať pozor, aby sa to neskončilo fiaskom. Preto nám starí ľudia dávajú svoje múdrosti, ktoré si nevážime. Nič viac nenasleduje len „ zima“. Odpočinok.

Žime tak, aby sme si všetci v „ jeseni“ povedali, že žiť bolo krásne! Chcem si túto jazdu zopakovať ešte raz. Myslím, že toto je to najkrajšie, čo môžeme urobiť, užívať si život. Veď je predsa krásny! Ako všetky ročné obdobia, tak aj etapy v živote. A aj odchod je jedna z etáp života. Je to ako zima, len tma, nič iné, len tma. Ale potom príde opäť niečo výnimočné.